

Harmadik üzenet

Az isten-emberi életvitel egy új újjáéledésért

Igeolvasmány: 3Móz 1,3. 9; 6,8-13; Jn 21,15-17;
1Jn 3,14; 5,1; 2,6; 4,17; Gal 6,2-3; Róm 8,2

- I. Az Isten szíve vágya, hogy „a valóság Jézusban” (Ef 4,21 [angol ford. alapján]), Jézus isten-emberi életvitelének tényleges állapota, ahogy arról a négy Evangélium beszámol, a valóság Szelleme által lemásolódjon Krisztus Testének sok tagjában, és így Krisztus Testének valóságává, Isten ökonómiájának legmagasabb csúcsává, váljon egy új újjáéledésért (20-24. vers):**
- A. A négy Evangélium megmutatja annak az életnek a mintáját, amelyre Isten vágyik, annak az életnek az öntőformáját, amely meg tudja elégíteni Istent, és valóra tudja váltani az Ő célját; Jézus egy olyan életet élt, amelyben mindent Istenben, Istennel és Istenért tett; Isten benne volt az Ő életvitelében, és Ő egy volt Istennel; ezt értjük azalatt, hogy *a valóság Jézusban van*; Krisztust tanulni, amint a valóság Jézusban van, annyit tesz, hogy beleidomulunk Krisztus mintájába, Krisztus képére hasonulunk – Róm 8,28-29; Ef 4,20-21.
  - B. Minket arra tökéletesít az Úr, hogy Isten-emberek legyünk, azaz az isteni életet éljük a természeti életünk megtagadása által Krisztusnak mint az első Isten-embernek a modellje szerint – Mt 11,29a; 17,5b; 1Pt 2,21:
    - 1. A földi élete során Ő felállított egy mintát, amint az a négy Evangéliumban feltárul; azután megfeszítettett és feltámadt, hogy a megelevenítő Szellemmé legyen azért, hogy belénk léphessen, és így az életünk legyen; mi az Ő példája szerint tanulunk Őtőle, nem a természeti életünk által, hanem Ő általa mint az életünk által feltámadásban – 1Kor 15,45b; Kol 3,4.
    - 2. A keresztyén életünk egy élet Krisztusban és a bennünk lévő Krisztus élete is; Krisztusban mint az öntőformában vagyunk, és Ő bennünk van mint az életünk; ilyen módon mi Krisztust tanuljuk, amint a valóság Jézusban van; ez a valóság Krisztus Testének a valósága – 1Kor 1,30; 2Kor 5,17; 12,2a; Kol 1,27; Gal 2,20; Róm 8,10.
  - C. Amint szeretjük az Urat, kapcsolatba lépünk Vele, és imádkozunk Őhöz, automatikusan Őt éljük az Evangéliumokban leírt öntőforma, minta, szerint; ilyen módon ennek az öntőformának a képéhez alakulunk, hasonulunk – ezt jelenti Krisztust tanulni – Mt 11,29; Róm 8,29.
  - D. Amikor az elegyedett szellemben élünk, Krisztust tanuljuk a Jézusban lévő valóság szerint a valóság Szelleme által; Őtőle tanulunk mint a modellünktől azért, hogy az Ő élettrajza a történelmünké váljon; Krisztus Teste mint az új ember életvitelének pontosan ugyanolyannak kéne lennie, mint Jézus az Evangéliumokban feltároló életvitelének – Gal 6,17-18; Róm 1,1. 9; Ef 4,20-24; Fil 2,5; Mt 11,29; 1Pt 2,21.
  - E. Isten célja azzal, hogy az Úr Jézust elküldte, hogy ember legyen, az volt, hogy Ő az isteni élet által isten-emberi életet éljen; amikor esszük Őt, Őmiatta élünk, hogy egy egyetemesen nagy emberré váljunk, aki pontosan ugyanolyan, mint Ő – egy emberré, aki az isten-emberi életet éli az isteni élet által – JerSir 3,22-24. 55-56; Jel 2,4. 7; Jn 6,57. 63; Jer 15,16; Ef 6,17-18; Zsolt 119,15.
- II. Az egyedüli élet, amely kedves Istennek, az az élet, amely annak az életnek a megismétlése, amelyet Krisztus élt a földön; ez egy olyan élet, amely megtapasztalja Krisztust az Ő tapasztalataiban az égőáldozatként – 3Móz 1,9; Jn 8,29; 2Kor 5,9:**
- A. Az égőáldozat Krisztust jelképezi abban, hogy olyan életet élt, amely teljes mértékben Istenért és Isten megalégedéséért volt; az égőáldozat abban is Krisztust jelképezi, hogy Ő az az élet, amely lehetővé teszi Isten népének, hogy ilyen életvitelük legyen – 3Móz 1,3; 4Móz 28,2-3; Jn 5,30; 6,38; 8,29; Héb 10,5-10.

- B. Az „égőáldozat” szóval fordított szó olyan valamit jelent, amely felmegy; ez a felmenetel Krisztusra utal (3Móz 1,3. 10. 14); az egyetlen dolog, amely felmehet a földről Istenhez, az az élet, amelyet Krisztus él, mert Ő az az egyedülálló személy, aki olyan életet élhet, amely teljes mértékben Istenért van (Jn 6,38).
- C. Az égőáldozat „kedves illatú” volt Jehovának (3Móz 1,9 [angol: meglegítítő illat]); a „kedves illatú” kifejezéssel fordított héber szavak szó szerinti jelentése „a megpihenés vagy meglegedés zamata”; egy kedves illat olyan zamat, amely elégedettséget, békességet és nyugalmat hoz; egy ilyen kedves illat Isten számára élvezet.
- D. Krisztus élete a bensőkben nem más, mint az égőáldozat valósága – ez az engedelmesség élete, az alárendeltség élete és az Istentől való, az élet fájának alapelve szerinti, teljes függés élete – Fil 2,8; Jn 5,19. 30; Héb 5,8; 10,7:
1. Az, hogy az ember egyedül és függetlenül cselekszik Isten nélkül és Istenen kívül: bűn; Isten azt akarja, hogy mindenben az Ő utasításai szerint cselekedjünk – Zsolt 40,7-8; 1Jn 3,4.
  2. „Aki nem úgy fogadja Isten királyságát, mint kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba” (Lk 18,17 [angol ford. alapján]); Isten azt akarja, hogy mindenkor olyanok legyünk, mint egy kisgyermek, mert azt akarja, hogy mindenkor Őtől függjünk; az önbizalom az Istentől függés ellensége.
- E. Azáltal, hogy a kezeinket a helyénvaló imádság révén Krisztusra mint égőáldozatunkra tesszük, kapcsolódunk Őhöz, és Ő és mi egyé válunk; amint Krisztus bennünk él, Ő megismétli bennünk azt az életet, amelyet a földön élt, az égőáldozat életét – 3Móz 1,4; 1Kor 6,17; Gal 2,20.
- F. Egy ilyen egyesülésben, ilyen azonosulásban, Ő az összes gyengeségünket, hibánkat és fogyatékoságunkat Magára veszi, és az Ő összes erénye a miénk lesz – 2Kor 5,21; Gal 2,20a.
- G. Meg kell engednünk az Úrnak, hogy égessen minket, hogy így egy folytonos égőáldozat lehessünk, és így megégethessünk másokat, valamint hamuvá lehessünk, hogy az Új Jeruzsálemmé váljunk Isten kifejeződéséhez – Zsolt 20,3; 3Móz 1,16; 6,8-13; 1Kor 3,12a; Jel 3,12; 21,2. 10-11. 18-21:
1. A hamvak a megsemmisült Krisztust jelképezik; mivel mi egyek vagyunk Krisztussal, aki hamuvá lett, mi is hamuvá lettünk, vagyis megsemmisültünk, nullává lettünk – Márk 9,12; Ésa 53,3; 1Kor 1,28; 2Kor 12,11.
  2. Minél inkább azonosulunk Krisztussal az Ő halálában, annál inkább fel fogjuk ismerni, hogy egy halom hamuvá lettünk; amikor hamuvá válunk, többé már nem természeti ember vagyunk; hanem egy olyan személy vagyunk, aki megfeszítettett, véget ért, elégett – Gal 2,20a.
- H. A hamvaknak az oltár keleti oldalára, a napkelte felőli oldalára, helyezése egy utalást jelent a feltámadásra – 3Móz 1,16; Jn 11,25; Fil 3,10-11; 2Kor 1,9:
1. Krisztusnál mint az égőáldozatnál a hamvak nem a vég – hanem a kezdet; a hamvak azt jelentik, hogy Krisztust megölték, de a kelet a feltámadást jelképezi – Márk 9,31.
  2. Minél inkább hamuvá leszünk Krisztusban, annál inkább keletre kerülünk, keleten pedig bizonyosságunk lesz afelől, hogy a nap fel fog kelni, és hogy meg fogjuk tapasztalni a feltámadás napkeltéjét – Fil 3,10-11.
- I. Végül a hamvak az Új Jeruzsálemmé fognak válni – Jel 3,12; 21,2. 10-11:
1. Krisztus halála véget vet nekünk, elhamvaszt minket, a feltámadásban pedig a hamvak drága építőanyagokká válnak Isten épülete számára – 1Kor 3,9b. 12a.
  2. Amikor hamvakká válunk, bekerülünk a Háromegy Isten átfórmáló munkájába, hogy drága építőanyagokká váljunk az Új Jeruzsálem épületéhez – Róm 12,1-2; 2Kor 3,18; Jel 21,18-21.

III. Isten újtestamentumi ökonómiája szolgálatának véghezvitelében az Úr Jézus, mint az égőáldozat valósága, semmit se tett Önmagától (Jn 5,19), nem a saját munkáját végezte (4,34; 17,4), nem a saját beszédét szölte (14,10. 24), semmit se tett a saját akaratából (5,30),

és nem a saját dicsőségét kereste (7,18); soha nem volt csalódott, mert csak Istennel elégedett meg (Ésa 42,4; 50,4-5; 53,2a; vö. Jn 4,13-14; 6,15; Márk 9,7-8):

- A. Az Úr élete az Ő munkája, a haladása és a szolgálata volt; az Ő munkája az Ő életvitele volt, és az Ő haladása az Ő léte volt; Őnála nem volt különbség az élete, a munkája, a haladása és a szolgálata között; az Úr Jézus élte az Ő szolgálatát – vö. Lk 22,26-27; Jn 10,10b; 1Kor 15,45b; 1Jn 5,16a; 2Kor 3,6; Fil 1,25.
- B. Az Úr Jézus az imádság embere volt, gyakran elment a hegyre vagy visszahúzódott egy magányos helyre, hogy imádkozzon – Mt 14,23; Márk 1,35; Lk 5,16; 6,12; 9,28.
- C. Az ötezer megetetésének csodája után kényszerítette a tanítványait, hogy hagyják Őt ott azért, hogy több ideje lehessen arra, hogy bizalmasan az Atyához imádkozzon – Mt 14,22-23:
  - 1. Ember pozíciójában állván (4,4) a mennyei Királynak, mint az Atya szeretett Fiának (3,17), szüksége volt arra, hogy bizalmasan imádkozzon az Atyjához, aki a mennyekben volt, hogy egy lehessen az Atyával, és az Atya Vele lehessen mindenben, amit csak Ő a földön tett a mennyek királyságának felállításáért.
  - 2. Ő ezt nem az elhagyott helyen tette, hanem a hegyen, otthagya az összes embert, még a tanítványait is, hogy egyedül lehessen, és így kapcsolatba lépjen az Atyával.
- D. Mivel az imádság embere volt, aki egy volt Istennel, Ő soha nem volt egyedül, mert az Atya Vele volt; minden pillanatban látta az Atyja arcát – Jn 5,19; 16,32; Zsolt 16,7-8; vö. 27,8.

IV. Amikor a szeretetben maradunk, amely Isten Maga, a szeretet „tökéletessé lesz velünk, hogy bizodaljunk lehessen az ítélet napján, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban” (1Jn 4,17 [angol ford. alapján]); Krisztus mint az égőáldozat valósága Istennek mint szeretetnek életét élte ebben a világban, most pedig Ő a mi életünk, hogy a szeretet ugyanolyan életét élhessük ebben a világban, és ugyanolyanok lehessünk, mint Ő (3,14; 5,1; 2,6):

- A. Az élet Szellemének törvénye a szellemünkben Krisztus törvénye mint a szeretet törvénye (Róm 8,2; Gal 6,2); a szeretet törvényét az élet Szelleme törvényének kell megalapoznia, hogy képesek lehessünk egymás terheinek hordozására; de ha büszkeséggel vagyunk megtelve, nem fogjuk tudni mások terheit hordozni, mert megcsaljuk magunkat, azt gondolva, hogy valamik vagyunk, amikor semmik vagyunk (3. vers).
- B. Amikor a szeretet törvénye működésbe lép bennünk, automatikusan és spontán pásztorok leszünk, akik rendelkeznek az Atya Istenünk szerető és megbocsátó szívével és a Megmentő Krisztusunk pásztoraló és kereső szellemével – Jn 21,15-17; Lk 15,3-7.
- C. Amikor a szeretet törvénye működésbe lép bennünk, akkor a fáradásunk az Úrban a szeretet fáradása (1Kor 15,58; 1Thessz 1,3), amelynek során gondot viselünk az erőtlenekekről (Csel 20,35), és gyámolítjuk az erőtlenekeket (1Thessz 5,14); az erőtlenek azokra vonatkozik, akik a szellemünkben vagy a lelkükben vagy a testükben erőtlenek, vagy pedig hitben erőtlenek (Róm 14,1; 15,1).
- D. Az Ő feltámadása után az Úr pásztoralta Pétert, és megbízta őt az Ő bárányainak legeltetésével és az Ő juhainak pásztoralásával; ez nem más, mint az apostoli szolgálat egybeolvasztása Krisztus mennyei szolgálatával az Isten nyájáról, a gyülekezetéről, való gondoskodás végett, ami Krisztus Testének felépítését eredményezi az Új Jeruzsálem kiteljesítéséhez Isten örökkévaló ökonómiájának elvégzéséért – Jn 21,15-17.